

PJESNICI

Pjesnici su čuđenje u svijetu

Oni idu zemljom i njihove oči
velike i nijeme rastu pored stvari

Naslonivši uho
na ćutanje što ih okružuje i muči
pjesnici su vječno treptanje u svijetu

MOJA PREOBRAŽENJA

Ja pjevam sebe kad iz crne bezdane i mučne noći
iznesem blijedo meko lice u kristalno jutro
i pogledima plivam preko polja livada i voda

Ja pjevam sebe koji umrem na dan bezbroj puta
i bezbroj puta uskrsnem

O Bože daj me umorna od mijéna
preobrazi u tvoju svijetlu nepromjenljivu i vječnu zvijezdu
što s dalekog će neba noću sjati
u crne muke noćnih očajnika

MLADIĆ

Ja poznam bol mladića
koji pobjednički pjev iz svoga izmučenog srca
u jutro pjeva
sa željom da sva srca s njegovim zatrepte
i da se osluškujući glave prignu
u ćutanje i slatki zaborav

Al pjev mladića nečuven od ljudi
padne natrag
u njegovu ćutljivu samoću

Ja poznam očaj blijed i bolesno zelenkast
s pogledom u prazna lica ljudi u sivomu zraku
i sa strahom ispred crnog bezdana u duši

Ja poznam ponos mrk i tvrd
sa smjelim uspravljenim korakom što gazi
i s uhom koje iznutra
glas svoga Boga sluša

MOLITVA NA PUTU

Bože
koji si me do ovoga časa doveo nevidljiv
vodi me i dalje koncu mojih želja

Ne ostavi me
umorna i sama nasred puta

Obrazi su moji blijedi
i moje misli nemoćno ko moje ruke vise

Bože
daj da novo plavo jutro
iz umora digne moje misli
da kroz blijede ruke prođe mlaz crvene svježje krvi

Budi
nad mojom glavom moja pratilica zvijezda

ŽENE, MLADIĆI, LJETO

O podne se na šetalištu slete mnoge žene
— O odakle sve dođu? —
ko jata tica
što ispod plavog neba k nama na zemlju se spuste

Žene šúme
kroz ljetni zrak i duše sanjarskih mladića
i laki koraci im nose laka tijela

Ne, žene nisu s ove zemlje!
Već to su izdna nebrojenih plavih noći naše mladosti
bijeles čežnje izrasle u tijela

O žene
za vas
rastvorili smo dvore naše mladosti!

Al korak žena zvoni tuđ i dalek

Sve žene opet odu
ko jata tica
što iščeznu za plavim zavjesama ljeta

Na koncu naših pogleda
red stabala visok sam koraca

ZAVODNIK

I poslije toga
na koljenima između razbacanih jastuka
misliš
na smrt

O dijete!
Ja ne ću da te novim poljupcima smirim
u zaborav
Puštam da ti blijedim licem suze teku

Sutra
smirit će se tvoje srce
koje sada očajalo tuče

Sutra
kad stupiš među svoje mlade druge
s dvije tamne sjenke ispod očiju
začudit će se tvoje mlade druge
Al nijedna ne će moći da otkrije
skrivenu udno tvojih očiju
blijedu zvijezdu

Ne plači dijete: noć se plavi zimska
Za mojim stopama će zapadati bijel visok snijeg

ZAVEDENA

Ne, njega nema više. Pobjego je. Vrata
na kući dolje glasno zalupila
ko zadnji put

Da letim za njim niza stepenice?
Ukočila se, stojim

Na podu zgažen cvijet

Kroz prozor
crvene se zvijezde glasno smiju

Ja zovnem u noć iz svih snaga
Na prozoru staklo se zatrese
i smiri

U noći
kamenito srce grada ćuti

Moje golo tijelo dršće
obliveno hladnim svjetlom zvijezda

BOLESNIK

Moje je tijelo bolesno
i žudi tihu jednu bolnicu

Bolnica bez šuma i bez grada
u praznom blijedom danu
Blijedi dan je odsjev blijeda neba
U mrtvom vrtu zimsko sunce šeta

Mi tihi samostanci bez Boga
u našim bijelim pustim sobama
zaboravljamo život
snivamo
duge tužne blijede prazne naše dane

O okna naša udare pokadšto
krik ples i radost života iz grada
— O grad!

O nemir nemoć naših srca!
O mi smo davno izišli iz života
i mi smo samo svoji spomeni!
U smrt se samo vrata naše kuće otvaraju —

Za rub se zemlje nebo sruši

Veče

— O veče noći naše djevojke!
Tko ljubi sada naše djevojke? —

Mi potonemo u crn ponor snova
i snivamo da svi smo davno pomrli

Već bezbroj ljeta ležimo
Preko nas
u trku idu neba oblaci
Preko nas
u vječnost se bez konca dani noći ruše

MJESEČAR

Bog noći
mjesec
sađe s neba
i dokoraca lagano do moje kuće

Polako on se uspne na moj prozor
i spusti pogled na me

On mami mene u noć

Ja ustajem... i moje lice bijelo... smiješi se

Koracam sanen rubovima krova
i šetam kroz noć u visini
— Mene drže meke ruke mjeseca —

O tako lak sam... nezemaljski... lebdim
i mogu stati na list stabla

Ne zovite me: glas sa zemlje
smrt je moga nebeskoga bića

Visoko iznad zemlje lebdim lagan kroza sfere

MUČENIK

Iz gomile istupih
sâm
i pozvah vas u zemlju:
Novi Život

Smijeh ruga samo jeknu
iz gomile
k mojem uhu

Podoh sâm
Al za mnom ravno uputiste Smrt

Umrijuh

Iz moga srca izniknuše
dva modra cvijeta ljubavi
u svijet